

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1059/2017
25.10.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Мулунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неосновано исказивање износа за повраћај пореза и пореског кредита из члана 173а. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Ђорђа Папулића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 4К 493/15 од 12.04.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 585/17 од 14.06.2017. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Ђорђа Папулића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 4К 493/15 од 12.04.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 585/17 од 14.06.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 4К 493/15 од 12.04.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела неосновано исказивање износа за поврећај пореза и пореског кредита из члана 173. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и новчана казна у износу од 30.000,00 динара и због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од девет месеци и новчана казна у износу од 120.000,00 динара, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 месеци и одређено да ће се иста извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, и да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању од шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора и изречена му је јединствена новчана казна у износу од 150.000,00 динара коју је дужан да плати у року од два месеца од дана правноснажности пресуде, ако исту не буде платио у поменутом року суд ће је заменити казном

затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Окривљени је обавезан и на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 62.000,00 динара као и на име паушала износ од 5.000,00 динара, све укупно у року од 30 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 585/17 од 14.06.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Панчеву К 493/15 од 12.04.2017. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адв. Ђорђе Папулић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да се захтев усвоји, преиначе побијане пресуде и окривљени ослободи од оптужбе или пак исте укину и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Ђорђа Папулића, је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Бранилац окривљеног АА, у поднетом захтеву не опредељује конкретно учињену повреду закона, а из образложења захтева произилази да се захтевом указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива, да се суд позива на одредбу члана 61. Закона о ПДВ-у, који нема никакве везе са конкретним случајем, из чега произилази да се захтевом указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Наводима захтева да „кривица која је утврђена у односу на кривично дело из члана 173. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и наводи да је сторнирање окончане ситуације 71/10 од 31.12.2010. године у супротности са члановима 16. и 37. Закона о ПДВ-у на коме се заснива одговорност за кривично дело из члана 229. КЗ нису образложени, уствари се указује да пресуда уопште нема разлоге, што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Осталим наводима захтева, даје се сопствена оцена налаза и мишљења вештака и уједно оспорава исти, и истиче да није утврђено да ли је обавеза настала односно да ли је дошло до наплате како би се утврдила битна чињеница јер ако нема пореске обавезе онда ни избегавање необавезног не може да се подведе под кривично дело пореске утаје, да није утврђена релевантна чињеница да ли је обвезник коме је услуга извршена имао или није имао право на одбитак ПДВ-а за извршену услугу и у суштини се указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране првостепеног и другостепеног суда.

Дакле, у поднетом захтеву, указује се да су побијане пресуде донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и оцене доказа од стране првостепеног и другостепеног суда, а из којих разлога у смислу члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА, адв. Ђорђа Папулића, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.